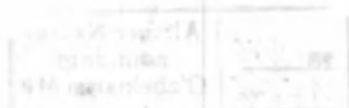

Абдулгани ДАМИНОВ

ОРЗУ

Шеърлар

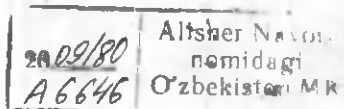

Алишер Навоий номидаги
Ўзбекистон Миллий кутубхонаси нашриёти
Тошкент — 2009

84(54)6-5 988. араб

10 35516
091

Кўлингиздаги китоб андижонлик салоҳиятли журналист Абдулғани Даминовнинг шеърӣ йўлдаги изланишларидан таркиб топган. Улардан ёниқ қалб ҳаяжонлари — самимий сатрлар ўрин олган. Водийча лутф ва лафзнинг ўзига хос таровати сизни ўзига ром этади.

© Алишер Навоӣ номидаги
Ўзбекистон Миллий кутубхонаси
нашриёти, 2009 й.

САМИМИЙ САТРЛАР

Яқинда салоҳиятли журналист, Андижон вилояти “Андижоннома” газетасининг бош муҳаррири Абдулғани Даминовнинг бундан 25 йиллар муқаддам ёзган шеърлар дафтарига назарим тушиб қолди. Уни биргалашиб ўқий бошладик.

Ушбу шеърларда дунёни болаларча беғубор нигоҳ билан кўриш; самимийлик, дўстлик, ватан ва севги, ота ва фарзанд меҳри ўзига хос бир оҳанг ва шакл билан ифода этилади.

Киши юрагида оташин ишқ, буюк бир ижод қуввати, аввало, ёшликда тушган кичик бир учқундан аланга олади, уни кимдир “пуфлаб” ўчирса сўнади, руҳан мадад бериб, парвариш қилса шуълаланиб камолга етади. Шу маънода Абдулғанининг ижод дастгоҳи асло тўхтаб қолгани йўқ. У ҳамиша қайноқ ҳаёт қўйнида, одамлар ичида. Одатда, узоқ йиллик тўпланган ижодий тажриба истеъдодга йўл очади. Демак, Абдулғани отлиғ шоиримизнинг ёзилажак гўзал шеърлари ҳали унинг қалбида, қоғозга энди тушади!

Биз ижодкор дўстимизга шеърятнинг нурли йўлида катта изланишлар тилаб қоламиз.

*Тўлан Низом,
Ўзбекистон халқ шоири.
2008 йил, Андижон*

Ватан

Севаман Ватанимни,
ҳам чўлу гулбоғини.
Ўпаман қўлга олиб,
ҳар гиёҳ, тупроғини.
Сўрайман саболардан
бундай юрт қайда бор? — деб.
Оламда танҳо дейди,
ўйнаб гул япроғини.
Сезаман ҳар онимда
қайноқ юртим меҳрини.
Лаззатли деб атарман
ҳаётим ҳар онини.
Элим топди бахтини,
истиқлолдан тахтини.
Фарзандлари таратгай
ўзбегимнинг номини.
Не бахтки, ўғлон бўлмоқ,
шундай азиз ватанга.
Бир умр мен оқлагум
бир кун берган номини.

Ўқисам ўйноқ ғазал

Ўқисам ўйноқ ғазал,
мени ҳўп шайдо қилади.
Тотгандай ширин асал,
лаззатин пайдо қилади.
Руҳимга бериб ором,
қўзғатиб дилда эҳтиром,
Қалбимга солиб илҳом,
қаламга имо қилади.
Юрт жамоли дебон аъло,
чизиб васфин гули раъно,
Англатиб эзгу маъно,
қўнглимни дарё қилади.
Гўзал юртим меҳрини,
Навоийнинг зеҳнини,
Кувноқ қўшиқ сеҳрини
дилларга жо қилади.
Ўқисам ўйноқ ғазал,
ҳаёт бўлур чунон гўзал,
саф-саф терилган сўзлар
ҳаётга ошна қилади.

Гулбаҳорим дейман

Чин вафодор бўлсанг сен,
Гўзал ёрим дегайман,
Қалбим ичра гуллаган,
Гулбаҳорим дегайман.
Гуллар сочиб бошингдан,
Парвонадай қошингда,
Кўз нуридай ардоқлаб,
Ифтихорим дегайман.
Лабларингдан балқиса,
Доим шодлик-ла ханда,
Қалбим тўлиб ўшанда
Беғуборим дегайман.
Тўлин ойга жамолинг
Қиёс айласа қани.
Кўнгилда ҳеч доғи йўқ
Гулрухсорим дегайман.

Гуллар тердим

Тонгда сенга гуллар тердим,
Ҳеч ғубори бўлмасин деб,
Деразангга элтиб қўйдим,
Интизори бўлмасин деб.
Гулларимни орасталаб,
Олиб келгандим дасталаб,
Дил сўзимни пайвасталаб,
Яна зори бўлмасин деб.
Сезмай қўлга кирганини,
Бир-бир юлиб тиканини.
Жамлагандим сар гулини,
Гул озори бўлмасин деб.
Ҳар бир гулдан бир жуфт олиб,
Безаш учун ўйга толиб,
Олиб келдим даста қилиб,
Гул бозори бўлмасин деб.
Муаттар гул исин сочиб,
Ўйғотса гар уйқум очиб,
Ғани кетар секин қочиб,
Ёр норози бўлмасин деб.

Сайр этайлик...

Юргин, дўстим, сайр этайлик
қийғос гуллар боғида.
Гулга атаб шеър битайлик,
гул очилган чоғида.
Ўйлайманки мафтун қилар
Гул ва булбул суҳбати.
Лек кўрмайлик ҳижрон ёшин
Ғунчанинг япроғида.
Ўйноқи бир ғазал битиб,
Синайлик булбул кучин.
Бўлармикин ё рашк қилиб,
Гулларин ёнмоғида.
Сабо билан суҳбат қуриб,
Ўлтирсак гул ёнида.
Биздан кейин бўлмасмикин
булбулнинг сўроғида.
Гул юзига кўз тикиб,
булбулнинг куйин кутиб.
Ё қолайлик кун бўйи
Майсалар кучоғида.

Сўзи билан

Меҳмондўст эрур инсон
ҳам нону тузи билан.
Дилларга чироқ ёқур
асалдек сўзи билан.
Ҳатто сўз қилмай баён,
Ўзлигин қилур аён,
Қалбингизга йўл топиб,
ҳам “сиз”у “биз”и билан.
Топиб аввал бир ғоя,
сизга қилиб ҳикоя,
Иқбол сари бошлагай
ҳам ҳаёт изи билан.
Чой устида ўлтириб,
ҳолу аҳвол билдириб,
Ҳамсуҳбат бўлмоқ қийин,
одамнинг “муз”и билан.
Ҳар инсонки бахтиёр,
топиб обрў-эътибор,
Гар дўстлар даврасида,
фахр этса ўзи билан.

Нурли олам бўлди деб

Қуёш қилди тароват,
Баҳор-кўклам бўлди деб,
Ошди чунон ҳарорат,
Нурли олам бўлди деб.
Фасли баҳор дея диллар
Соф-мусаффо кўнгиллар,
Қаҳ-қаҳ уради гуллар
Шодлик ҳамдам бўлди деб.
Шўх сабонинг куйига,
Бошларин эгиб ҳар ён,
Рақс этар гуллар шодон,
бизга байрам бўлди деб.

Бағрини очиб боғлар,
Новвот, марварид тоғлар,
Бутун бағрига чорлар,
Бағрим кўркам бўлди деб.
Баҳордан сармаст бўлиб,
Бахтидан гулгун кулиб,
Ғани куйлар дил тўлиб,
Борлиқ хуррам бўлди деб.

Эъзоз этай гулни мен

Шу кунгача кўрмадим
Гулни севмас дилни мен,
Гул ишқида ёнмаган
Навосиз булбулни мен.
Гул эрур поклик рамзи,
Шул сабабли кўрмадим
Висол онида гулсиз,
Чин ошиқ кўнгилни мен.
Оламга гуллар сочай,
Гулларга қалбим очай,
Тилаб эзгу дилларга,
Гул тўшалган йўлни мен.
То абад, умрим бўйи,
Умримдан гулзор ясаб.
Муқаддас бурчим каби
Эъзоз этай гулни мен.

Ногаҳон

Ногаҳон узди биров,
Гунча бирла гул бандини.
Билмади у узганин
Булбулнинг дилбандини.
Бечора булбул тинмай,
Бир нафаски кўним билмай,
Гир учар фиғон қилиб,
Йўқотгандай фарзандини.
Гунча бўлмади тугунча,
Сўлди гул бўлмадиин гунча,
Ногаҳон кириб кимса,
Бузди диллар пайвандини.
Шу кун эсмади сабо,
Бирор куй, чиқмади наво,
Олиб кетди гул билан
Бир кунлик боғ хурсандини.
Бу ҳолдан кўнгли вайрон,
Гани турарди лол, ҳайрон,
Булбулга таскин учун
Тополмай сўз монандини.

Баҳор чиройи

Боғ аро кирсам баҳор,
Атроф тўла гулғунчалар.
Тонгдай гўзал, бегубор,
Чирой бўларми шунчалар.

Барча дов-дарахтлар ҳам
Яшил рангдан кийган либос.
Боғ жамолин этган кўркам,
Гунчалар очилиб қийғос.

Гуллар мадҳини куйлаб,
Булбул сайрар басма-бас.
Гўзал табиат бўйлаб,
Бундай чирой топилмас.

Бу боғни келиб кўрган
Дейди: қандай чиройли.
Борлиққа чирой берган,
Бу Наврўз, баҳор ойи!

Оналар табассуми

Оналар табассуми
Кенг жаҳонни ёритар.
Оналар табассуми
Шодон турмуш яратар.

Қандай пок бўлса гуллар,
Шундай гўзал оналар.
Ҳур ҳаёт рамзи улар —
Мунис инсон оналар.

Ҳатто қуёш эгар бош
Меҳрининг қаршисида.
Юз чандон ёруғ олам,
Кулги-ла қарашида.

Она лабидан бир дам,
Аримасин ҳеч ханда.
Қайнаб турган ҳаёт ҳам,
Гўзал бўлар ўшанда.

Виқор билан ўсар эди гул...

Баҳор чоғи боғ кўрки бўлиб,
Виқор билан ўсар эди гул.
Пушти, қизил рангларга тўлиб,
Унинг томон талпинарди дил.

Лекин ҳамма суқланса ҳамки,
Эгмас эди мағрур бошини.
Тинмай қушлар сайраса ҳамки,
Учирмасди зарра қошини.

Шу он, билмам, қаерлардандир,
Учиб келди сайроқи булбул.
Унинг япроқ куйидан ҳатто
Эрир эди тошюрак, кўнгил.

Гул ниҳоят бирдан сесканиб,
Унга қараб қоқди қошини.
Япроғига аста берканиб,
Ҳаё билан эгди бошини.

Манзара

Эй дўстим, чор атрофга қара,
Эҳ, қандайин гўзал манзара.
Бутун табиатнинг жамолига
Хусн қўшар яйлов, қир, дара.

Дареларда зилол сув оқар,
Шилдираши кўнгилга ёқар,
Табиатга нур бериб қуёш,
Юксаклардан талтайиб боқар.

Ўсимликлар табиатга мос,
Яшил рангдан кийинган либос.
Эҳ, қандайин гўзал манзара.
Олтин нурда тобланар қийғос.

Ақлингни бериб тургин

Вазифа қилмай Толиб,
Бутун ҳам икки олди.
Болалардан уялиб,
Чўғдек қизариб қолди.
Ёнидаги Раҳим-чи,
Доим олар “беш” баҳо.
Дарсда ҳам ўқитувчи
Уни мақтар доимо.
Эртаси кун ҳар фандан
“Беш” олишга аҳд қилиб,
Ёнидаги аълочи
Раҳимжонни дўст билиб,
Толиб дейди Раҳимга:
— Ҳеч бўлмаса бир дафъа
Ақлингни бериб тургин,
Қилиб олай вазифа.

Куёш ухлаб қолибди

Бугун жажжи Толибжон
Уйкудан хомуш турди.
У ёқ-бу ёқ аланглаб
Осмонда булут кўрди.

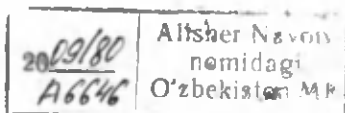
Совқотдими эрталаб,
Ўраниб юзигача,
Ҳеч ким йўқ-ку ёнида,
Савол сўрар ўзича.

— Нима учун осмонга
Бугун чиқмабди офтоб?
Бирор сабаби бордир,
Ё бўлдимикин бетоб.

Нурин сочиб чарақлаб,
Турар эди ҳар куни.
Ишга чиқиб эрталаб,
Дам оларди у туни.

Юзи ёришиб бирдан,
Бир нарсани англади.
Ўзининг саволига,
Ўзи жавоб айлади.

— Тинмайин нурин сочиб,
Кечгача чарчаб-толган.
Дадаси уйғотмаса,
Куёш ҳам ухлаб қолган.

Ким курайди?

Кечаси хўп тинмайин,
Оппоқ дурдек қор ёғди.
Пахтадай момик, майин,
Оппоқ нурдек қор ёғди.

Эрталаб туриб дарров,
Ҳовлини кураб қўйдик.
Сувлар тушар деб тарнов
Йўлин тозалаб қўйдик.

Укам туриб, дарчадан
Чор атрофга қарайди.
— Ака, айтинг-чи, чиндан,
Далани ким курайди?

Укамнинг саволига,
Аввалига мен кулдим.
Кейин ўйланиб унга,
Шундайин жавоб бердим.

— Барча қор ўзи эриб,
Далани ҳўл қилади.
Ёзда-чи, сувин бериб,
Ҳосилни мўл қилади.

Шириндан-ширин

Шириндан-ширин нима?
(Фақатгина қанд дема).
Сен ўйлаган ширинни,
Қани, айт-чи, Ҳалима?

Хур, шодон ҳаёт ширин,
Ҳаммасин санаш қийин,
Шириндан-ширин сўзлаб,
Яна нималар дейин.

Мактабда ўқиш ширин,
Илк шеърни тўқиш ширин.
Ўқишда, ишда халқинг,
Қутлаган олқиш ширин.

Булбулнинг тили ширин,
Ёш бола дили ширин,
Қуёшдан олдин турган,
Эрта тонг гули ширин.

Донолар сўзи ширин,
Оҳунинг кўзи ширин,
Лабларидан бол томиб,
Сўзлаган ўзи ширин.

МУНДАРИЖА

САМИМИЙ САТГРЛАР.....	3
Ватан.....	4
Ўқисам ўйноқ ғазал.....	5
Гулбаҳорим дейман.....	6
Гуллар тердим.....	7
Сайр этайлик.....	8
Сўзи билан.....	9
Нурли олам бўлди деб.....	10
Эъзоз этай гулни мен.....	11
Ногаҳон.....	12
Баҳор чиройи.....	13
Оналар табассуми.....	14
Виқор билан ўсар эди гул.....	15
Манзара.....	16
Ақлингни бериб гургин.....	16
Қуёш ухлаб қолибди.....	17
Ким курайди?.....	18
Шириндан-ширин.....	19

Муҳаррир *Ж. Қунишев*
Бадий муҳаррир *Ҳ. Худойбердиев*
Техник муҳаррир *Т. Смирнова*
Мусахҳиҳ *З. Жалилова*
Саҳифаловчи *Б. Ирисбоев*

Босилга 07.05. 2009 йилда рухсат этилди.
Бичими 84x108 ^{1/32}. «Times UZ» гарнитураси.
Офсет усулида босилди. Шартли босма тобоқ 1,0.
Адади 500 нусха. Буюртма № 172.
Баҳоси келишилган нархда.

Алишер Навоий номидаги
Ўзбекистон Миллий кутубхонаси босмахонаси.
Тошкент шаҳри, Истиқлол кўчаси, 33 уй.